

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IX. Sor. Joannæ pectus præ dolore, de gravibus mundi peccatis & offensis Dei rumpitur, ubi etiam sanguis è corde illius emanat, postea quam Christus ei vulnus sanavit, peccatorum eam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

„domus, hortus voluptatum, in te
 „Cœlum habeo in terris. Exturge,
 „confortare, tolle super te mundi
 „piacula, tum ego à pressura, quam
 „ea mihi inferunt, relevabor;
 „dum nimirum video te tam volen-
 „tem ac lubentem pati; Tui dolo-
 „res & cruciatus balsamum sunt
 „meorum vulnerum. Tali ergo ra-
 „tione Sponsam suam ad patiendum
 „excitare voluit, uti & ante in Cantico
 „Cantico. c. 4. 8. Sanctam suam Spon-
 „sam singulari benevolentia & amica-
 „bilitate commonuit & quatuor vici-
 „bus excitavit, ut de salebroso ac præ-
 „alto vertice Montis Libani descende-
 „ret. In eam rem D. Greg. Nyssenus
 „infit *hom. 5. in Cant.* Non sat erat DEI
 „Sponsæ unâ solùm gratiâ ornari,
 „eamque semel tantùm commonefa-
 „cere, sed necesse erat frequentiori-
 „bus gratiis pluribusque corroborate
 „favoribus. Quippe cum in spiritali vi-
 „ta calamitates afflictionesque semper
 „crescant, necesse est etiam auxilia
 „gratiasque Divinas augeti.

*Crescenti-
 bus affli-
 ctionibus
 etiam gra-
 tia DEI
 crescant.*

CAPUT IX.

*Sor. Joanna pectus præ dolore, de gra-
 vibus mundi peccatis & offensis DEI
 sumptur, ubi etiam sanguis è corde il-
 lius emanat. Posteaquam Christus
 ei vulnus sanavit, peccatorum
 eam protetricem con-
 stituit.*

SUPREMA Cœlorum Regina MA-
 RIA, uti S. Brigitta *l. 1. c. 37.* re-
 velat, testatur, dum ad Crucem sui
 Divini Filii consistebat, & grandia
 mortalium crimina adversus Filium

suum patrata cordi sibi sumeret, ex
 eodem Materno corde in oculis de-
 rivatas, eruentas profudit lacrymas,
 Temeritas esset quempiam cum hæc
 Regina DEſque Parente componi.
 Haudquaquam tamen temeritas est
 excelsas ejus, excellentissimasque om-
 nium virtutes, quoad ejus fas est imi-
 tati. Prout & D. August. *serm. 47. de
 Sanctis* asseverat, nos, eo juvante,
 DEUM etiam ipsam, si velimus, imi-
 tati posse. De Joanna nostra, quæ fi-
 lia Reginæ Cœlorum fuit, sanè ex ve-
 ro dicere possumus, quòd illa Virgi-
 neam suam Matrem MARIAM
 prorsus eximiè sit imitata, & quidem
 per insolitum, & omnibus ferè sæcu-
 lis inauditum prodigium, quod se-
 quente modo contigit.

Dum aliquando casta innocen-
 que Christi Sponsa in Odeo seu Cho-
 ro, tempore nocturno more sibi re-
 cepto à sensibus alienata esset, altissi-
 mam illi DEUS in eo raptu Essentiæ
 suæ ac proprietatû cognitionem infu-
 dit, repræsentavit siquidem is Joan-
 næ Sponsæ suæ veluti in lucidissimo
 speculo immensam magnitudinem
 pulchritudinemque suæ Divinitatis.
 Porrò nota perspicuaque est veritas,
 quòd clariùs humanus intellectus
 amati boni cognoscit comprehendit-
 que præstantiam, eò etiam ex conse-
 quenti rapidiùs voluntatem in bo-
 num amatum ferri atque abripi. Dum
 igitur Sor. Joanna in tam excellenti
 lumine immensam Divinæ Majestatis
 Bonitatem contemplatur, totum cor
 illius Divini amoris igne exarsit. In-
 ter hæc vero gravissima quæque Or-
 bis flagitia Christus D. ob oculos ei
 statuit, videbatque Joanna, quam
 graviter

graviter Bonitas illius per eadem læ-
datur. Quid ageret præstantissima
hæc DEI amatrix? Dolor sanè animæ
tanquam genuina proles ab amore
nascitur, amboque inter se ita consen-
tione, itaque simul crescunt & adole-
scunt, ut juxta mensuram amoris a-
mans de offensa & læsione amari do-
leat. Ideoque ad mensuram sui amo-
ris in DEUM modi nescit, qui cor
ejus absumebat, Joanna Sponsa ejus
abominabilia facinora offensaque
Divinæ Majestatis adeò acerbè sensit,
ut amans ardensque cor illius id pror-
sus ferre non posset, eamque ob rem
incensissimæ dilectionis impetu ac
vehementiâ cordis venarum præci-
puta, videlicet pulsatis ei dissiliit, at-
que exinde pectus etiam hiatu noto-
rio & actuali discessit, sic ut fons san-
guinis tantâ redundantia inde pro-
ruperit, ut indumenta ejus perinde à
sanguine cordis ejus maduerint, ac si
in purpureo cruoris amne versa
fuisent. Omirum, inusitatum, & vix
auditum prodigium! Nescio an aliâs
tale aliquod in toto Orbe patratum
sit, præterquam istud, quod usque
adeò concolor ac consimile est illi,
quod Christo Servatori nostro in O-
livetano horto accidit. Illic siquidem
Christus D. noster, opinione com-
plurium SS. PP. apud Sylv. tom. 5. l. 8.
c. 5. q. 5. inmensam magnitudinem,
numerum, gravitatem, uti & fluxam
omnium flagitiorum vanitatem,
quamque altè Divina Majestas per ea
faucietur, penitissimè in cor demisit,
mea tuaque ac totius Orbis crimina
tam gravem ei fatalemque omninè
angustiam concivère, & cor ejus ar-
dens nostri amore ita præserere, ut per

Joanna cor-
dis vena
pectusque
pro dolore
concepto de
offensa Dei
rumpitur.

omnes prætereri sui corporis poros à
vertice capitis ad plantam usque pe-
dis sudato sanguine maduerit. Ex ea-
dem peccatorum causa etiam hic
Sponsæ illius cor dissil it ac liquefa-
ctum est, èque pectore ejus fons san-
guinis foras profluxit.

Ab eo tam ubere sanguinis proflu-
vio Sor. Joanna tota languida debilis-
que effecta est. Ad hæc intentus et-
iam amor vires ei sustulit, ita ut ab
amoris vehementia superata, deliquio
animi correpta sine sensu manserit.
Porro ubi Dominus in tali statu Joannam
vidit, quantum ei Sponsæ suæ
placeret zelus testatum reddere vo-
luit. Etenim continuo ceu verus ar-
dens amore Sponsus ei suâ ope subve-
nit, suam Sanctissimam manum pe-
ctori ejus simposuit, stetitque cruoris
profluvium; hiatum item vulneris
ruptum pe-
clausit ac integrè persanavit, simul-
que ad eam amantissimè ait: Spon-
sa mea, sanguis hic, quem nunc pro-
fudisti, in mei sanguinis unione,
quem in Passione mea effudi, tutela
erit peccatorum. Hic illi in suis ne-
cessitatibus invenient refugium. Id-
circo quidquid tu filia mea, post-
hac à me postulaveris, tibi largiar.
Non est jam cur ista plores ac tanto-
pere tristeris, quia enim tanto sensu
doloris fers quod me peccatores
adeò nefariè graviterq; offendunt,
ideo Bonitas mea te nunc constituit
peccatorum omnium protectricem.
Hisce Christus D. disparuit, statim
verò illi gloriosus D. Archi-Epis-
copus Ferdinandus de Azevedo appa-
ruit, qui, ut sup. memoravimus, ejus
in sæculo spiritalis Pater fuerat. Ne
te afflixeris, filia mea, ait S. hic vir,

pp 3 quando-

„ quandoquidem ingens DEI est mi-
 „ sericordia. Pauci sanè tali vulnere
 „ sauci, quale tu excepisti, in vita
 „ permanent. Rupta cordis vena nul-
 „ lius mortalium industriâ aut arte
 „ coalescere sanarique potest, nec san-
 „ guis sisti, nisi cùm DEUS miracu-
 „ lo id præstat. Divinæ voluntatis est
 „ te in vita servare, ut patiaris; atque
 „ ille, te mediatrice, in Ecclesia sua
 „ peccatoribus misericordiam exhi-
 „ beat. Bonum animum habere, patere
 „ magnanimiter pro Ecclesia Catho-
 „ lica, quia in hunc finem tibi DEUS
 „ vitam prorogavit.

Ex omnibus hisce patescit non so-
 lum amor hujus captæ DEI amore
 Sponsæ, verum etiam meritorum ejus
 dignitas ac præstantia. Si etenim illa
 aliis majora non essent, DEUS illam
 omnium peccatorum Proteatricem
 Mediaticamque minimè fecisset.
 DEUS quoque ab eo die, quo illi
 tam sublime munus imposuit, nun-
 quam eam incitare destitit pro mun-
 do orare & pati. Afferit hoc Joanna
 ipsa in vita sua n. 8. propriis hisce ver-
 „ bis suis: Christus D. N. mihi præ-
 „ cepit, ut Ecclesiæ Catholicæ neces-
 „ sitates istorumque Regnorum su-
 „ per me accipiam, quod ipsum mihi
 „ etiam Præsides Ducesque animæ
 „ præcipiunt. At verò malus Genius
 „ nunquã non suũ hic ludũ intermis-
 „ cer. Pessimè ille fert præfata opera à
 „ me fieri, minaturque, dicens: mortẽ se
 „ mihi illaturum, etiam ultra obgan-
 „ niens, sciendum esse mihi, à DEO
 „ me derelictam, quòdque Majestati
 „ ejus minimè placeat quod ago, &
 „ quòd meus Conscientiæ director,
 „ aliquo qui me instituunt, decipiant.

*Quantum
 hosti mali-
 gno displi-
 cuerit quod
 Joanna a-
 geret & pa-
 teretur pro
 necessitati-
 bus homi-
 num.*

Ad hæc per multas mihi infert pla-
 gas. Quoniam verò ego aliter à Do-
 mino edoceor, susurrata ejus con-
 temno & exsufflo, quippe quæ inte-
 rius amabilem quandam vocem
 percipio, quæ admonet dicitque:
 Obtempera sis, qui præcipiunt tibi,
 ut pro Ecclesia Catholica & pro
 Regno isto exores. Hæc namque
 est voluntas mea, hoc munus quòd
 imposui tibi postulat, placet mihi
 ut me ores: tui siquidem gratiã fi-
 nem mundo nondum imposui, ora
 & ne desistas, hoc mihi placitum est.
 In te mea est habitatio, & in anima
 tua delectatio, cumque delassor &
 fatigor Orbis criminibus, hæc mea
 est deliciarum domus, & hortus
 meæ voluptatis. Illic vivo, illic Pa-
 radysum Cælumque habeo in ter-
 ris. Egrè sanè fero, quòd hæc taliã
 scribere cogar, quia verò id Obe-
 dientia mihi præcepit, scribo nudè
 ut in se sunt. Cùm enim ea succin-
 gere atque compendio describere
 conata fuisset, prædurè à Domi-
 no verbis castigata fui, dicebatque
 me thesauris suis abuti velle.

Juxta indefinentes ejusmodi com-
 monitiones peculiaribus etiam in
 eundem finem Cælestium deliciarum
 oblectamentis, favoribus & gratiis
 Joanna excitabatur, uti & suavis,
 fortibus, vigentibusque alloquiis,
 Post susceptam aliquando S. Syna-
 xin Dominus ad eam sequentibus
 ait. Sponsa mea, quære me à pran-
 dio à carcere usque ad Golgothæum
 seu Calvariæ montem: illic me de-
 prehendes Cruci acclavatum, ple-
 num agone mortuali & angustiis.
 Eo quippe tempore, quo mortales
 passim

Dum vo- passim cibus immodicis effusisque
luptatibus sermocinationibus sese recreant,
indulget animus mihi est te angustiâ & dolo-
mundus, u- ribus pascere. Ibi loquar ad te verba
bi Christus vitæ, ibi te docebo quo pacto tibi
pie anima patiendum, quomodo inimicis tuis
quarendus. parcendum ac pro eisdem sit oran-
dum, ut etiam persecutores tuos
amare tibi que malefacientibus be-
nignè velle ac facere debeas. Docere
te item volo modum orandi alia-
que animæ tuæ profutura. Hunc in
modum inter nos ambo tempus il-
lud expendemus. O si tu nôsses lati-
tiam illam, illas deficias, quas apud
te habeo, tale mihi gaudium volu-
ptatemque indulgere proculdubio
satureres. Scire debes tria me habe-
re domicilia, primum est in Cælo,
alterum in Sanctissimo Sacramen-
to, tertium verò in anima tua. Vide
sis anima mea quantum mihi de-
beas. Solve mihi debitum patiendò
& exorando pro cunctis hominibus.
Nam etsi illi me offendant, placet
mihi tamen ut patiaris, ac interven-
tu tuo me pro eis roges. Et quan-
quam tibi videatur, te non audire,
propior nihilominus tunc tibi sum,
atque idèò instantius orandus. Ne-
que dixeris Orationem tuam cas-
sam & sine fructu esse; nam hoc tua
non refert. Satis est, quòd hanc vo-
luntatem meam esse noris.

Alià quapiam vice dum vim amo-
ris dilecti Sponsi sui ferre non vale-
ret, videretque eam ita nefariè ab
hominibus offendi, ardens eam cepit
desiderium mortis, rogabatque eum,
velit tandem se de mundo tollere,
quando quidem is tam graviter ac va-
niè à peccatoribus læditur, atque il-

lam eò collibeat dedicere, ubi sua
Majestas debite à Spiritus Angelicis
adoratur, eique condecens obse-
quium servitutis exhibetur. At verò
Dominus apparuit dicens: Filia,
æquum est, ut Crucem istam juxta
placitum meum portes. Hæc enim
est voluntas mea. In hoc complacere
bis mihi si pro cunctis mortalibus
preces fundas, pauci siquidem repe-
riuntur, qui me adorant in veritate.
Et quoniam ad hoc ego te elegi, id-
eo non desistas id præstare. Eo sine
demonstro tibi omnium hominum
necessitates & pressuras. Sanctissi-
mam Matrem meam habeo Inter-
ventricem pro hominibus in Cæ-
lis, te verò in terris, ut nimirum me
roges, concilias avertasque ab ira
ad quam me peccata mortalium
provocant. Quare aliud agendum
non est, quàm laborandum & pa-
tiendum. Cum enim nullam ego in
hoc Orbe vitæ quietem habue-
rim, sic & tu modicum quietis ha-
bere debes. Quies tua esse debet
laborare ac pati pro cunctis mundi
necessitatibus. Eas ego tibi non o-
stendo, neque quantum peccatis
lædar, nisi in certo modo, partim
ac sensim, alioqui quia me amas,
ut facis, impossibile tibi esset in vita
persistere, si universæ mundi neces-
sitates simul ac semel tibi contuen-
dæ exhiberentur. Tu quidem dicis
ad nihil te utilem esse, imò mundum
dum tu in eo degis pessumire, eò
quòd omnis ejus perditionis causa
existas. Apparet quidem ita id tibi
videri, haud tamen tua interest id
nosse ac intellectu penetrare, sed pa-
ti atque agere quod ego tibi injun-
go ac præcipio. *Alite*

Hæc prædulcibus affectuumque plenissimis verbis Sacer Sponsus cor Sponsæ suæ velut aureis totidem spiculis sagittavit. At verò aliâ quadam vice Joannam totam quantam desiderio patiendi succendit. Dum nimirum aliquando illa coram Crucifixo plorans consistit, videt Dominum undique vehementer consauciatum, in quolibet autem vulnere seipsam intuebatur perinde atque in lucidissimo quodam speculo. Pari modo videbat, quòd è Christi vulneribus in pectus suum radii procederent, solis radii longè lucidiores ac pulchriores, qui animam ejus penetrabant, sic ut eâ ratione non illustraretur solum, Divinoque amore succenderetur, sed sor ejus etiam tanquam ingenti incendio, patiendi desiderio deflagraret, ita ut omne id quod antehac perpessa fuerat, imò adversa omnia, ærumnæ doloresque qui unquam ab ullo tolerari possint, ei nihil essent. Moriebatur morte vitali, ut moreretur, eratque ei omnium gravissima crux & martyrium, quòd pro Ecclesia Catholica, Regno ac Orbe universo non omnes inferni pœnas ac dolores peferre posset.

Admirandum Joannam pro hominibus patiendi desiderium.

Dum igitur Joanna tam ardenti tamque vehementi zelo & patiendi cupiditate æstuaret, videbatur Sponso Cœlesti, quòd jam nunc Crucem ei suam concedere possit. Eam in rem destinat Gloriosum S. Stephanum Proto-Martyrem suam, qui etiam Sponsæ Christi apparuit cum erecta in altum Cruce, atque ad eam. Cuiusmodi hanc tibi mittere Dominus totum, tã deinceps vitã ferendam, Suscipio illam, respondit ei Joanna prompto

volentiq; corde ac animo, eandemque, ô Glorioso Martyr, pro magna reputo gratia. Caro quidem ea tibi constabit, iterum inquit D. Stephanus, sed forti esto animo, ad omnia magnanimitatem ac robur tibi conferet DEUS. Suscepit amatrix Joannæ Crucem, multisque eam consalutavit elogiis, atque sic ardorem suum singularemque Crucis testabatur amorem. Ab ea die Sponsa Christi præter modum acerbos cruciatus martyriumque sustinuit, qua de re exinde acturi sumus. Ad hæc ceu Protectrix peccatorum, scelera mundi non solum deplorabat amarissimè, verùm & pro eisdem, uti Gloriosa Virgo MARIA, per sæpe sanguineas lacrymas profudit.

CAPUT X.

Sor. Joanna pro totius Orbis peccatis enormes à Tartareis spiritibus pœnas, dolores ac martyria sustinet.

Tota invicti nostri Regis Ducisque vita perpetuum fuit certamen, atque ut D. Paulus loquitur ad Hebr. c. 4. v. 15. tentatus per omnia ad similitudinè nostram, sed absq; peccato. Cumque Pater æternus eum voce de Cœlo delapsa Filium suum declarasset, protinus à spiritu est ductus in desertum, ut tentaretur impugneturque à Diabolo. Auth. Oper. Imperf. in Myth. singularem cum aliis Ecclesiæ Doctores reflectionem facit ad ejus tentationis tempus, & quærit, quo tempore Christus certamen illud cum stygiis hostibus iniecit?

&